

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÁS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**; Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**; Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**; Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**; Disseny, **JORDI MOLINS**; Fotografia, **ANDREU PUIG**; Documentació, **CARME TORNS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**; Web, **JORDI PALMER**.
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**FOU HEREU DE LA IDEA DE
MESURA INVOCADA PER
UN FERRATER MORA**

Jordi Solà

Escriptor

LA COLUMNA

Elogi del gest

Tinc ben present l'única vegada que vaig tractar en Jordi Sarsanedas. Fou una trobada a l'atzar a l'Ateneu Barcelonès, en el magnífic marc del Jardí Romàntic, durant un breu lapse de no més de cinc minuts. Recordo el seu parlar tranquil i una cordialitat en el tracte que m'estalvià el mal tràngol de sentir-me culpable pel fet d'haver gosat d'apropar-m'hi. I per això mateix, en correspondència, vaig ser discret en l'intercanvi: una qüestió de mesura, en tant que responia a la seva amabilitat en atendre'm.

CURIOSAMENT FOU A PARTIR d'aquella conversa que vaig començar a llegir la seva poesia: hi vaig descobrir l'excel·lència pel llenguatge i la importància de la precisió en l'ús de cada mot. I és en aquest sentit que vida i obra conflueixen en una unitat indissoluble. Perquè si res caracteritza en Sarsanedas no és altra cosa que l'elegància –també literària– en el gest. No sé qui afirmà que era un home que agradava del “suau dissentir”. Doncs bé: la civilitat del seu discurs poètic –aquell “solitari solidari” en mots del crític Àlex Broch– trobava rèplica en la seva gestualitat. En un “suau dissentir” que declinava, amablement, parlar per parlar, quan la conversa desembocava en una discussió i es banalitzava. En aquest sentit, el poeta fou hereu de la

idea de mesura invocada per un Ferrater Mora a *Les Formes de la vida catalana*. Una mesura que troba en l'equilibri el seu punt cardinal. I que, per tant, l'apropava a figures de la nostra tradició com ara Casals, Trueta i Batllori.

OPINAVA SARSANEDAS de la seva poesia: “Mirar el món. Encarar-se amb la seva enorme presència. Encarar-se amb el goig de la seva presència.” I també mirar: “les coses que la gent fa: les ciutats, els ponts, els campanars, una barraca de vinya.” Mirar com a gest sublim contra tot allò vulgar. L'esforç que representa la preservació del goig: a desgrat de l'adversitat la meravella ens envolta. Cal, doncs, un esforç constant, un gest de generositat cap a l'altre. Mirar l'home com a home, atès que en l'univers de les relacions quotidianes erigim l'edifici de la convivència.

L'obra de Jordi Sarsanedas té la virtut de ser un mirall on reflectir-se al quest d'una inspiració contra la degradació de les relacions humanes

UNA EXIGÈNCIA EN EL GEST, en el tracte, que en el cas del poeta es tradueix en la cerca d'un lector “atent”. Una atenció per part del lector que per força ha de reflectir una consciència de ser. No en va l'obra de Sarsanedas està íntimament relacionada amb aquella dimensió moral que, sense renunciar a llocs comuns en la parla, cerca la transcendència en la realitat de les coses. El silenci, emperò, és important. És l'acte civilitzat que permet escoltar a l'home –i escoltar-se a si mateix–. Per això mateix, escriu: “El meu silenci escolta, / s'exhaureix en la feina d'escoltar.” Potser estic equivocat, però de bell nou se'm presenta, diàfan, l'encaix que hi ha entre els mots i l'existència d'en Jordi Sarsanedas. El gest d'escoltar, com qui s'obre a l'altre, l'obliga a romandre en silenci, igual que ell mateix demana un lector atent a la lectura dels seus mots.

L'OBRA DE SARSANEDAS té la virtut de ser un mirall on reflectir-se al quest d'una inspiració contra la degradació de les relacions humanes. Al meu parer s'hi troba aquella preocupació continuada per la crisi de valors contemporània. Un discórrer, a cinc anys del traspàs del poeta, plenament vigent. En definitiva, una obra de tarannà humanista feta d'exigència, però també de contenció a partir d'una premissa fonamental: l'home es realitza com a tal en relació amb l'entorn i cada gest el vincula, solidàriament, amb el món i els homes. Ell, que s'estimava el món, i tanmateix amb una mirada lúcida que li féu asseverar: “Jo sóc això / que miro i se m'escapa.”

Putin Potemkin

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Amb el nom de “pobles Potemkin” es coneixien, durant el regne dels tsars, els llogarrets miserables disfressats de llocs pròspers que s'alçaven per emmascarar-ne la pobresa. Ara podem parlar de “Putin Potemkin” en honor del primer ministre rus que les darreres eleccions legislatives han revelat com un líder amb peus de fang.

Als comicis de diumenge passat, el partit de Putin es perfilava com a guanyador en preparació de la seva proclamació com a president a les eleccions del proper mes de març, però les urnes no li van ser favorables, i tot just li van donar un 50% dels sufragis, fent-li perdre la majoria absoluta. Els sondejos indepen-

L'esclat de la bombolla energètica russa ha debilitat les ambicions de Putin

dents parlen d'un extensiu frau electoral i atribueixen a Putin menys del 46% dels vots.

La causa del fracàs és fàcil d'explicar: finalment, la crisi econòmica ha atrapat Rússia i ha fet esvair la retòrica de Putin com a presumpte líder d'una “superpotència energètica” gràcies a les seves riqueses petroleres i gasistes. L'esclat de la bombolla energètica russa ha debilitat les aspiracions de Putin al control autoritari del país, que pretenia refermar fent-se proclamar president i intercanviant funcions amb el seu fals successor Dimitri Medvédev.

Els anys de poder de Putin s'han caracteritzat per la demagògia i l'autoritarisme, que volia perpetuar amb el poder absolut i la reconstrucció d'una *Nomenklatura* reminiscent de l'elit funcional sovietica. Malgrat les aparenances, a Rússia encara no hi ha llibertat ni sembla viable a curt termini una alternança de poder. I el fracàs de Putin ni tan sols és un consol, perquè l'única força amb potencial d'alternativa després de les eleccions és el Partit Comunista, amb una trajectòria gens prometedora pel que fa a una veritable restauració democràtica.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

